

„Ja, husker du ham ikke fra Aprilforeningen? En fattig Bondestudent her fra Egnen.“

„Vent lidt! Er det Skidtmads?“

„Ja, ja. Han har forresten forandret sig ikke saa lidt til sin Fordel. Jeg tror, det vil interessere dig at træffe ham igen. — Bed Pastor Vestrup komme ind, Barbara!“

Asmus Hagens Øjenbryn løftede sig paany i Overraskelse, da Præsten traadte ind. Det var en Mand lidt over Middelhøjde, bred over Ryggen og tung af Fedme. Han bar Briller men havde ellers ikke noget præsteligt ved sig. Han var mørk i Huden som en Bonde, var ogsaa nærmest paaklædt som en Bonde, bar en rundskødet Frakke af Dyffel og havde et Bomuldstørklæde bundet om Halsen i Stedet for Flip. Omkring Munden og ned over Hagen bredte sig en sort Skæggebund.

Hvad der dog endnu mere end Præstens Tykkelse og Klæde- dragt fik Professoren til at studse, var den solide Selvsikkerhed, der prægede Manden, hvem han huskede fra Studenterdagene som en forkommen Stakkel med et upaalideligt Blik.

Torben forestillede, og de to Herrer hilste paa hinanden med gensidig Forbeholdenhed.

„Jeg har altsaa for nogle Timer siden passeret Deres Præstegaard,“ sagde Asmus Hagen. „Ligger den ikke straks paa højre Haand i Byen, naar man kommer fra Randers? Et gulkalket Stuehus med Stærekasser paa Gavlen og en Vindmotor, saavidt jeg husker?“

„Jo, det er mit Hjem,“ svarede Præsten tørt og satte sig uopfordret ned.

Mens Dagen hældede, holdt de tre forhenværende Studenterkammerater med Besvær en Slags Samtale vedlige. Især var Præsten meget ordstille. Det blev for hans Vedkommende ikke til stort mere end nogle smaa Grynt til Bekræftelse eller Benægtelse. Navnlig var han paa sin Post overfor Asmus Hagen, hvis broderede Silkevest og hele københavnske Façon fra første Øjeblik havde virket paa ham som en rød Parasol paa en Tyr. Tilsyneladende ganske fraværende, men med et aarvaagent Blik bag Brillerne, sad han tilbagelænet i Stolen og hørte paa